

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ
ΥΠΟΘΕΣΗ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(Προσφυγή υπ' αριθ. 8009/07)

ΑΠΟΦΑΣΗ
ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ
31 Ιουλίου 2008

*Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις οριζόμενες στο άρθρο 44 παρ. 2 της Συμβάσεως προϋποθέσεις.
Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.*

Στην υπόθεση Λαμπροπούλου κατά της Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα),
συνεδριάζον σε τμήμα συντιθέμενο από τους δικαστές :

Nina Vajić, *Πρόεδρο,*

Χρήστο Ροζάκη,

Anatoly Kovler,

Elisabeth Steiner,

Khanlar Hajiyev,

Giorgio Malinverni,

Γεώργιο Νικολάου,

και τον *Γραμματέα του Τμήματος*, Søren Nielsen.

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 8 Ιουλίου 2008.

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω
ημερομηνία :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 8009/07) προσφυγής, την οποία κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας η Ελληνίδα υπήκοος Αθηνά Λαμπροπούλου («η προσφεύγουσα»), η οποία προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 8 Φεβρουαρίου 2007 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η προσφεύγουσα εκπροσωπείται από τους Δικηγόρους Αθηνών Λ. Πανούση και Α. Πανούση. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τις εξουσιοδοτημένες εκπροσώπους του πληρεξουσίου της, Ο. Πατσοπούλου, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και Σ. Αλεξανδρίδου, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 13 Νοεμβρίου 2007, το Δικαστήριο απεφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση τη σχετική προς τη διάρκεια της διαδικασίας αίτηση. Δυνάμει του άρθρου 29 παρ. 3 της Συμβάσεως, το Δικαστήριο απεφάσισε, περαιτέρω, να αποφανθεί ταυτοχρόνως επί του παραδεκτού και της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ι. ΟΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ

4. Η προσφεύγουσα γεννήθηκε το 1940 και διαμένει στην Αθήνα.

5. Στις 9 Σεπτεμβρίου 1998, η προσφεύγουσα ήγειρε ενώπιον του Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή αποζημιώσεως κατά του Ψυχιατρικού Νοσοκομείου Αθηνών, στο οποίο εργαζόταν (Τμήμα Πλυντηρίων). Με την αγωγή αυτή, η προσφεύγουσα αξίωνε την καταβολή μισθών ύψους 42.670 ευρώ.

6. Στις 12 Οκτωβρίου 1999, το δικαστήριο έκανε δεκτό το αίτημα της προσφευγούσης (απόφαση 2743/1999).

7. Στις 29 Μαρτίου 2000, το νοσοκομείο ήσκησε έφεση. Η υπόθεση συζητήθηκε στις 14 Νοεμβρίου 2000.

8. Στις 2 Απριλίου 2001, το Εφετείο Αθηνών ακύρωσε την προσβληθείσα απόφαση και απέρριψε την αγωγή της προσφευγούσης (απόφαση 2701/2001). Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 26 Ιουλίου 2001.

9. Στις 16 Αυγούστου 2001, η προσφεύγουσα ήσκησε αναίρεση. Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, ζήτησε προσδιορισμό δικασίμου. Δικάσιμος ορίστηκε η 12^η Νοεμβρίου 2002. Η προσφεύγουσα αναφέρει ότι κατ' αυτή την ημερομηνία, ζήτησε

αναβολή της συζητήσεως, προκειμένου να αποφύγει την περίπτωση να απορριφθεί η αίτησή της, επειδή, εν τω μεταξύ, η Ολομέλεια του ανωτάτου δικαστηρίου είχε εκδώσει, στο πλαίσιο άλλης υποθέσεως, μία απόφαση η οποία την ευνοούσε.

10. Στις 19 Μαρτίου 2003, θεωρώντας ότι η ως άνω απόφαση δεν δημιούργησε νομολογία, η προσφεύγουσα κατέθεσε νέα αίτηση αναιρέσεως, παραιτούμενη από την πρώτη και αναπτύσσοντας νέα επιχειρηματολογία. Στις 25 Ιανουαρίου 2005, η προσφεύγουσα ζήτησε προσδιορισμό δικασίμου. Η υπόθεση συζητήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 2006.

11. Στις 26 Σεπτεμβρίου 2006, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση ως αβάσιμη (απόφαση 1601/2006).

II. ΟΙΚΕΙΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

12. Οι οικείες διατάξεις του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας έχουν ως εξής:

Άρθρο 106

«Το δικαστήριο ενεργεί μόνο ύστερα από αίτηση διαδίκου και αποφασίζει με βάση τους πραγματικούς ισχυρισμούς που προτείνουν και αποδεικνύουν οι διάδικοι (...)»

Άρθρο 108

«Οι διαδικαστικές πράξεις ενεργούνται με πρωτοβουλία και επιμέλεια των διαδίκων (...)»

Με τα ως άνω άρθρα, θεσπίζονται αντιστοίχως η αρχή της διαθέσεως και η αρχή της πρωτοβουλίας των διαδίκων. Κατά την αρχή της διαθέσεως, η δικαστική προστασία, στο πλαίσιο των διαφορών αστικής φύσεως, παρέχεται μόνον ύστερα από αίτηση των διαδίκων, στο μέτρο που υφίσταται και εφόσον συνεχίζει να υφίσταται. Εξ άλλου, κατά την αρχή της πρωτοβουλίας των διαδίκων, η πρόοδος μιας διαδικασίας αστικής φύσεως εξαρτάται εξολοκλήρου από την επιμέλεια των διαδίκων (Π.ΥΕΣΣΙΟΥ-ΦΑΛΤΣΗ, *Civil Procedure in Hellas*, εκδόσεις Σάκκουλας-Kluwer, σελ. 45 και επόμενες).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

13. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι λόγω της διάρκειας της διαδικασίας, παραβιάστηκε η αρχή της «ευλόγου προθεσμίας», όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει :

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσής του δικασθή δικαίως (...) και εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου, (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

14. Η Κυβέρνηση αντικρούει την επιχειρηματολογία της προσφευγούσης. Αναφερόμενη στον Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, με τον οποίο καθιερώνεται η αρχή της διεξαγωγής της δίκης από τους διαδίκους, η Κυβέρνηση εκτιμά ότι από τις ημερομηνίες επιβεβαιώνεται η έλλειψη επιμελείας εκ μέρους της προσφευγούσης, επισημαίνει δε ότι η προσφεύγουσα ήσκησε αναίρεση κατά της εφετειακής αποφάσεως 2701/2001 με καθυστέρηση δύο ετών και ότι καθυστέρησε δύο ακόμα έτη περίπου πριν να ζητήσει προσδιορισμό δικασίμου ενώπιον του Αρείου Πάγου.

15. Η προσφεύγουσα απαντά ότι ήσκησε αναίρεση αμέσως μόλις καθαρογράφηκε η εφετειακή απόφαση, αλλά ότι έπρεπε να παραιτηθεί κατόπιν της εκδόσεως δυσμενούς για αυτήν αποφάσεως της Ολομέλειας του ανωτάτου δικαστηρίου και να καταθέσει, στη συνέχεια, νέα αίτηση, ώστε να έχει δυνατότητες να ευδοκιμήσει η υπόθεσή της.

A. Επί του παραδεκτού

16. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 3 της Συμβάσεως. Περαιτέρω, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι η εν λόγω αιτίαση δεν προσκρούει σε άλλον λόγο απαραδέκτου. Αρμόζει, συνεπώς, να γίνει η αιτίαση αυτή δεκτή ως παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

1. Περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη

17. Η περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη είχε ως αφετηρία την 9^η Σεπτεμβρίου 1998, ημερομηνία κατά την οποία επελήφθη της υποθέσεως το Πρωτοδικείο Αθηνών, και έληξε στις 26 Σεπτεμβρίου 2006, με την απόφαση 1601/2006 του Αρείου Πάγου. Διήρκεσε, επομένως, πλέον των οκτώ ετών για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

2. Δίκαιος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας

18. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της υποθέσεως και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων, τα οποία έχει καθιερώσει η νομολογία αυτού, όπως ειδικότερα η πολυπλοκότητα της υποθέσεως, η συμπεριφορά του προσφεύγοντος και η συμπεριφορά των αρμοδίων αρχών, ως και οι συνέπειες της διαφοράς για τους ενδιαφερομένους (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. προσφυγής 30979/96, παρ. 43, ΕΔΑΔ 2000-VII).

19. Το Δικαστήριο έχει κατ' επανάληψη εκδικάζει υποθέσεις παρόμοιες με την παρούσα υπόθεση και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως (βλ. προαναφερθείσα απόφαση *Frydlender*).

20. Αφού μελέτησε όλα τα στοιχεία τα οποία του υπεβλήθησαν, το Δικαστήριο φρονεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κάποιο περιστατικό ή επιχείρημα το οποίο θα του επέτρεπε να καταλήξει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην προκειμένη περίπτωση. Ειδικότερα, το Δικαστήριο δέχεται ότι η προσφεύγουσα ευθύνεται για ορισμένες καθυστερήσεις στο πλαίσιο της διεξαγωγής της δίκης ενώπιον του Αρείου Πάγου. Όμως, πέραν τούτου, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν πρέπει να καταλογισθεί στην ενδιαφερόμενη άλλη αμέλεια, και ότι, ακόμα και αν αφαιρεθούν από τη συνολική διάρκεια της διαδικασίας οι καθυστερήσεις για τις οποίες ευθύνεται η προσφεύγουσα, η συνολική διάρκεια παραμένει υπερβολική.

21. Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι, ακόμα και στα νομικά συστήματα, τα οποία καθιερώνουν την αρχή διεξαγωγής της δίκης από τους διαδίκους, η συμπεριφορά των ενδιαφερομένων δεν απαλλάσσει τους δικαστές από την εξασφάλιση της απαιτούμενης από το άρθρο 6 παρ. 1 ταχύτητας (*Λιτοσελίτης κατά Ελλάδος*, αριθ. προσφυγής 62771/00, παρ. 30, απόφαση της 5^{ης} Φεβρουαρίου 2004). Ως εκ τούτου, λαμβάνοντας υπόψη τη σχετική νομολογία του, το Δικαστήριο εκτιμά ότι στην προκειμένη περίπτωση η διάρκεια της επίμαχης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν συνάδει προς την περί «ευλόγου προθεσμίας» επιταγή.

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΩΝ ΑΙΤΙΑΣΕΩΝ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΙΣ

22. Επικαλούμενη τα άρθρα 6 παρ. 1 και 13 της Συμβάσεως, η προσφεύγουσα διατυπώνει περαιτέρω παράπονα όσον αφορά τον δίκαιο χαρακτήρα

της διαδικασίας. Η προσφεύγουσα αναφέρει ότι τα ελληνικά δικαστήρια έσφαλαν, τόσο σε ουσιαστικό όσο και σε νομικό επίπεδο, ευνοώντας, έτσι, τον αντίδικο. Επικαλούμενη το άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, η προσφεύγουσα παραπονείται, τέλος, ότι εθίγη το δικαίωμά της στον σεβασμό της περιουσίας της. Η προσφεύγουσα αναφέρει ότι απώλεσε το δικαίωμά της να εισπράξει το ποσό το οποίο αξίωνε ως αποζημίωση.

Επί του παραδεκτού

23. Το Δικαστήριο υπομνησκει ότι, κατά το άρθρο 19 της Συμβάσεως, καθήκον έχει να διασφαλίζει τον σεβασμό των υποχρεώσεων οι οποίες απορρέουν για τα Υψηλά Συμβαλλόμενα Μέρη από τη Σύμβαση. Ειδικότερα, δεν έγκειται στο Δικαστήριο να αποφαινεται επί τυχόν σφαλμάτων ενός εθνικού δικαστηρίου όσον αφορά νομικά ή πραγματικά ζητήματα, εκτός εάν και στο μέτρο που αυτά θα ήταν δυνατόν να συνεπάγονται παραβίαση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που προστατεύει η Σύμβαση (βλ., ειδικότερα, *García Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], αριθ. προσφυγής 30544/96, παρ. 28, ΕΔΑΔ 1999-I). Το Δικαστήριο δεν δύναται να εκτιμήσει το ίδιο τα πραγματικά στοιχεία τα οποία οδήγησαν ένα εθνικό δικαστήριο να λάβει μία απόφαση αντί κάποιας άλλης. Στην περίπτωση αυτή, θα αναγορευόταν σε δικαστή τρίτου ή τετάρτου βαθμού και θα παραγνώριζε τα όρια της αποστολής του (βλ., *mutatis mutandis*, *Kemmache κατά Γαλλίας* (αριθ. 3), απόφαση της 24^{ης} Νοεμβρίου 1994, série A n° 296-C, σελ. 88, παρ. 44). Αποκλειστικό καθήκον του Δικαστηρίου, όσον αφορά το άρθρο 6 της Συμβάσεως, είναι ο έλεγχος των προσφυγών, με τις οποίες προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι τα εθνικά δικαστήρια αγνόησαν τις συγκεκριμένες δικονομικές εγγυήσεις οι οποίες αναφέρονται στη διάταξη αυτή, ή ότι η διεξαγωγή της διαδικασίας, στο σύνολό της, δεν εξασφάλισε δικαία δίκη στον προσφεύγοντα (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Donadze κατά Γεωργίας*, αριθ. προσφυγής 74644/01, παρ. 30-31, απόφαση της 7^{ης} Μαρτίου 2006).

24. Στην παρούσα υπόθεση, ουδόλως προκύπτει ότι η διαδικασία, κατά την οποία η προσφεύγουσα ηδυνήθη να εκθέσει το σύνολο των επιχειρημάτων της, δεν υπήρξε δικαία. Πράγματι, το Δικαστήριο δεν διαγιγνώσκει ένδειξη αυθαιρεσίας ως προς τη διεξαγωγή της διαδικασίας, ούτε παραβίαση των δικονομικών δικαιωμάτων της ενδιαφερομένης. Βάσει της διαπιστώσεως αυτής, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν απαιτείται η εκ μέρους του τοποθέτηση στο πλαίσιο του άρθρου 13.

Πράγματι, οι επιταγές του άρθρου 13 δεν είναι τόσο απόλυτες όσο εκείνες του άρθρου 6 παρ. 1, και, στην προκειμένη περίπτωση, ενσωματώνονται στο τελευταίο (βλ., μεταξύ άλλων, *Sporrong και Lönnroth κατά Σουηδίας*, απόφαση της 23^{ης} Σεπτεμβρίου 1982, série A n° 52, σελ. 32, παρ. 88).

25. Εξ άλλου, το Δικαστήριο κρίνει ότι η προβαλλόμενη από την προσφεύγουσα απαίτηση δεν δύναται να θεωρηθεί ως «αγαθό» κατά την έννοια του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, αφού δεν έχει βεβαιωθεί με τελεσίδικη δικαστική απόφαση. Αυτή, ωστόσο, είναι η προϋπόθεση για να είναι μία απαίτηση βεβαία και απαιτητή και, ως εκ τούτου, να προστατεύεται από το άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου (βλ., μεταξύ άλλων, *Ελληνικά Διυλιστήρια και Στρατής Ανδρεάδης κατά Ελλάδος*, απόφαση της 9^{ης} Δεκεμβρίου 1994, série A, n° 301-B, σελ. 84, παρ. 59).

26. Ειδικότερα, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι, καθ' ον χρόνον η υπόθεση της προσφευγούσης εκκρεμούσε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, από την αγωγή της δεν εγεννάτο υπέρ αυτής δικαίωμα απαιτήσεως, αλλά μόνο το ενδεχόμενο επιτεύξεως παρόμοιας απαιτήσεως. Επομένως, οι αποφάσεις με τις οποίες απερρίφθη το αίτημα της προσφευγούσης, δεν ηδυνήθησαν να έχουν ως αποτέλεσμα την αποστέρησή της από περιουσιακό στοιχείο, του οποίου τύγχανε κυρία.

27. Επομένως, η προσφυγή είναι κατά το μέρος αυτό προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί συμφώνως προς το άρθρο 35 παρ. 3 και 4 της Συμβάσεως.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

28. Το άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει ότι :

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβιάσεως αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

A. Ζημία

29. Η προσφεύγουσα ζητά 97.999 ευρώ για υλική ζημία. Κατά την προσφεύγουσα, το ποσό αυτό αντιστοιχεί στο συνολικό ποσό των αξιώσεών της και στους αντίστοιχους τόκους. Περαιτέρω, η προσφεύγουσα ζητά 40.000 ευρώ για την ηθική ζημία την οποία, όπως ισχυρίζεται, υπέστη.

30. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το αίτημα περί υλικής ζημίας και εκτιμά, περαιτέρω, ότι και μόνον η διαπίστωση παραβίασεως θα συνιστούσε επαρκή δικαία ικανοποίηση για την υλική ζημία. Επικουρικώς, η Κυβέρνηση εκτιμά ότι το ποσό το οποίο ήθελε επιδικασθεί για την αιτία αυτή, δεν πρέπει να υπερβαίνει τα ποσά τα οποία συνήθως επιδικάζει το Δικαστήριο στο πλαίσιο παρομοίων υποθέσεων.

31. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι η διαπίστωση παραβίασεως της Συμβάσεως, στην οποία κατέληξε, οφείλεται αποκλειστικώς στην παραβίαση του δικαιώματος της ενδιαφερόμενης να δικαστεί η υπόθεσή της εντός «ευλόγου προθεσμίας». Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο δεν διακρίνει κάποιον αιτιώδη σύνδεσμο ανάμεσα στις διαπιστωθείσες παραβιάσεις και σε οποιαδήποτε υλική ζημία, την οποία ενδεχομένως υποχρεώθηκε να υποστεί η προσφεύγουσα. Πρέπει, λοιπόν, να απορριφθούν οι αξιώσεις της προσφευγούσης κατά το μέρος αυτό. Αντιθέτως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα υπέστη βεβαία ηθική ζημία, την οποία δεν θεραπεύει επαρκώς η διαπίστωση παραβίασεως της Συμβάσεως. Αποφαινόμενο κατά δικαία κρίση, το Δικαστήριο επιδικάζει στην προσφεύγουσα 1.500 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οιοδήποτε ποσού ήθελε οφείλεται ως φόρος.

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

32. Η προσφεύγουσα ζητά, επίσης, 6.932 ευρώ για τα έξοδα που πραγματοποίησε στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου. Η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει τιμολόγιο. Προσκομίζει μόνον ένα δακτυλογραφημένο και υπογεγραμμένο από τον δικηγόρο της αναλυτικό σημείωμα το οποίο αφορά τα έξοδα και στο οποίο αναγράφεται το ως άνω ποσό. Η προσφεύγουσα δηλώνει, επίσης, ότι, λόγω των μετρίων εισοδημάτων της, δεν έχει ακόμα δυνηθεί να του καταβάλει το ποσό αυτό.

33. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί τις αξιώσεις αυτές και υποστηρίζει ότι δεν είναι επαρκώς δικαιολογημένες.

34. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης, κατά το άρθρο 41, προϋποθέτει ότι αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και, επίσης, εύλογα (*Ιατρίδης κατά Ελλάδος* [GC], αριθ. προσφυγής 31107/96, παρ. 54, ΕΔΔΑ 2000-XI).

35. Στην προκειμένη περίπτωση, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων τα οποία έχει στη διάθεσή του και των ως άνω κριτηρίων, το Δικαστήριο κρίνει ότι είναι εύλογο να επιδικάσει στην προσφεύγουσα 500 ευρώ, πλέον οποιουδήποτε ποσού ήθελε οφείλεται ως φόρος.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

36. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας βάσει του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Κάνει δεκτή* την προσφυγή ως παραδεκτή όσον αφορά τη σχετική προς την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας αιτίαση, και την απορρίπτει κατά τα λοιπά.

2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως.

3. *Κρίνει* ότι

α) το διάδικο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει στην προσφεύγουσα, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική συμφώνως προς το άρθρο 44 παρ. 2 της Συμβάσεως, 1.500 ευρώ για ηθική ζημία και 500 ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσού ήθελε οφείλεται ως φόρος,

β) από της εκπνοής της προθεσμίας αυτής και μέχρι της καταβολής τους, τα ποσά αυτά θα προσαυξάνονται με απλό τόκο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα περί δικαίας ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική γλώσσα, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 31 Ιουλίου 2008, κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 παρ. 2 και 3 του Κανονισμού Διαδικασίας.

- υπογραφή -

/ Søren Nielsen /

Γραμματέας

- υπογραφή -

/ Nina Vajić /

Πρόεδρος